

Arrest

nr. 347 378 van 28 mei 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. GRAVY
Chaussée de Dinant 1060
5100 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 6 november 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 oktober 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die loco advocaat O. GRAVY verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker dient op 28 maart 2023 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt door een protection officer van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) gehoord op 8 augustus 2025.

De commissaris-generaal neemt op 27 oktober 2025 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U beweert over de Soedanese nationaliteit te beschikken en geboren te zijn op (...)1995 in Hashaba, Marla, in district Nyala, West-Darfoer. U behoort tot de Zaghawa stam. In 2004, na het uitbreken van de oorlog in Darfoer, bent u met uw vijf zussen vertrokken naar Omdurman, naar de wijk Um Badda. Hier woonde u tot aan uw vertrek uit het land. U ging tot de 8e graad naar school in Um Badda. U werkte op de groentemarkt, met ezel en kar, en later hebt u ook leren lassen in het Omdurman Zuid instituut voor technische opleiding.

In 2011 huwde u met uw echtgenote [N.M.S.A.].

In 2011 bent u een eerste keer gearresteerd op beschuldiging van lid te zijn van de partij JEM [Justice and Equality Movement]. Er was toen militaire kledij in uw voortuin gevonden. U werd ongeveer twee maanden opgesloten, u hebt toen een infarct gehad. U kon ontsnappen uit het ziekenhuis en ging naar het noorden, naar een plaats waar ze goud zochten in de woestijn. Na één jaar op deze plaats keerde u terug naar Um Badda.

In 2013 nam u deel aan een betoging tegen de regering. Er waren toen problemen met alles, zoals geen benzine, geen brood. U werd gearresteerd en twee weken vastgehouden. U werd ondervraagd over de politieke partij waarmee u zou samenwerken. Ze beschuldigden u er van samen te werken met de militie van NCP [National Congress Party]. U werd vrijgelaten onder voorwaarden, een van de voorwaarden is dat u wekelijks naar het politiekantoor moest gaan om te tekenen en informatie moest doorgeven.

Op 28/12/2013 hebt u Soedan verlaten, u hebt smokkelaars in Omdurman betaald om u naar Libië te nemen. U reisde via El-Fasher verder naar Kufrah, in Libië. Na vier jaar in Libië te hebben verbleven, bent u naar Italië gereisd.

Op 15/09/2017 diende u een verzoek tot internationale bescherming in, in Frankrijk. U had uw afspraak voor uw interview gemist. Op 21/05/2019 ging de Franse asielinstantie over tot de weigering van uw verzoek. Nadien probeerde u naar het Verenigd Koninkrijk te reizen vanuit Calais.

In 2021 bent u aangekomen in België. U verbleef een hele tijd op straat. U werd heel ziek, en op 23/2/2022 bent u uiteindelijk in het ziekenhuis beland door TBC. U moest zes maanden in het ziekenhuis blijven.

Op 28/03/2023 diende u een verzoek tot internationale bescherming in.

Op 27/08/2023 werd u opgesloten in de gevangenis. Op 12/06/2024 werd u veroordeeld door de Franstalige rechtbank van eerste aanleg in Brussel tot een gevangenisstraf van vijf jaar en een uitzetting van de rechten bedoeld in artikel 31 van het Strafwetboek voor een periode van vijf jaar. U werd veroordeeld voor verkrachting, aantasting van de seksuele integriteit, mondelinge bedreigingen en slagen en verwondingen met een werkonbekwaamheid van minder dan vier maanden tot gevolg.

Ter staving van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: een attest van vasthouding, het vonnis van de Franstalige rechtbank van eerste aanleg van Brussel dd. 12/06/2024.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit het door u neergelegde medische attest van 03/07/2023 van CHU Saint-Pierre en uw eigen verklaringen blijkt immers dat u in 2023 behandeld werd voor TBC en dat u ook lijdt aan Beriberi, een aandoening die wordt veroorzaakt door een tekort aan vitamine B1 en wat kan leiden tot hypokinetische cardiomyopathie, verzwakking van de hartspier. U verklaarde dat u in de gevangenis medicatie voor uw hart nam (notities persoonlijk onderhoud (NPO) p. 5). Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd naar uw problematiek (NPO p. 5). U gaf bij aanvang van het persoonlijk onderhoud dat u zich mentaal en fysiek in staat voelde om het persoonlijk onderhoud te laten doorgaan (NPO p. 4). U werd uitgelegd dat u op ieder moment van het interview om een pauze kon vragen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U slaagde er niet in om te overtuigen in uw bewering dat u uw land van herkomst verlaten omwille van een gegronde vrees tot vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève.

Bij terugkeer naar Soedan is uw beweerde vrees dat u vermoord zal worden door de regering.

Het CGVS merkt ten eerste op dat u bijzonder laattijdig bent in uw verzoek om internationale bescherming. U verklaarde al in 2021 aangekomen te zijn in België, waarbij u eerst bij het Rode Kruis verbleef, zij het illegaal (NPO p. 8). Na acht maanden moest u dat opvangcentrum verlaten en belandde u op straat. Vervolgens bent u in 2022 ziek geworden met TBC en uiteindelijk was u vijf maanden gehospitaliseerd tussen 15/03/2022 en 08/08/2022 (zie medisch attest). Uiteindelijk diende u op 28/03/2022 een verzoek tot internationale bescherming in. U werd gevraagd naar waarom u pas in juni 2023 een verzoek deed, en u legde uit dat u geïsoleerd was voor een paar maanden in het ziekenhuis en niet naar buiten mocht (NPO p. 9). Ook voor en na uw isolatie in het ziekenhuis had u echter geen verzoek ingediend. U werd nogmaals gevraagd naar waarom u niet eerder asiel had aangevraagd, waarop u antwoordde dat u geen interesse had, omdat u van plan was om naar Engeland te gaan. Bovenstaande redenen vormen geen afdoende verklaring voor uw nalatigheid om bescherming te vragen in België. Het feit dat u in België zo lang wachtte om u op internationale bescherming te beroepen, toont aan dat de ernst van de door u ingeroepen vrees voor vervolging in grote mate kan worden gerelativeerd.

U bent ten tweede strijdig in uw verklaringen wanneer gekeken wordt naar uw asiendossier in Frankrijk. Na het persoonlijk onderhoud op 08/08/2025, ontving het CGVS informatie met betrekking tot uw verzoek tot internationale bescherming in Frankrijk. Uit de weigeringsbeslissing (decision de rejet d'une demande d'asile dd. 20/06/2018) blijkt dat u zich in Frankrijk een andere profiel en andere vluchtmotieven had toegeëigend. U hebt aldaar verklaard dat u na de aanval van de Janjaweed in 2004, zich installeerde in het vluchtelingenkamp Zamzam (een kamp in Noord Darfoer, nabij El Fasher). U verbleef in Zamzam tot 2012. In 2012 werd u een 20tal dagen vastgehouden door de veiligheidsdiensten, en kon u vrij komen met behulp van een sheikh, waarna u het land verliet. U hebt in Frankrijk aldus niets verteld over uw verhuis naar Khartoem, Omdurman, noch hebt u verklaard dat u beschuldigd werd van samen te werken met JEM of dat u gearresteerd werd na een protest in Khartoem. Uw verklaringen in België zijn bijgevolg volledig strijdig met wat u in Frankrijk hebt verklaard, waardoor er zelf geen begin van geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen in België.

U was tevens strijdig in uw verklaringen met betrekking tot uw beweerdde problemen in Soedan, wanneer gekeken wordt naar de verklaringen die u aflegde in België. In uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) hebt u uiteengezet hoe u een keer gearresteerd werd in september 2013 toen u deelnam aan protesten tegen het regime. U verklaarde dat u een maand en vier dagen opgesloten werd, vervolgens naar het ziekenhuis gebracht werd, en daar uiteindelijk ontsnapte (vragenlijst vraag 1). Initieel verklaarde u bij het CGVS ook opnieuw dat u gearresteerd werd en geslagen in december 2013 in een betoging tegen de regering (NPO p. 3 en p. 6). U verklaarde dat deze arrestatie de enige reden was waarom u Soedan had verlaten (NPO p. 3). Gevraagd naar hoelang u opgesloten was na de arrestatie tijdens de protesten, antwoordde u twee weken (NPO p. 23), u zou zijn vrijgelaten onder voorwaarden met een borgsteller (NPO p. 23). Dit is dus korter in duur dan wat u voor de DVZ verklaarde, en u bent ook op een andere manier vrijgekomen. U werd er op gewezen dat u bij de DVZ had verklaard dat u naar het ziekenhuis werd gebracht, waarop u plots verklaarde dat u twee keer gearresteerd werd, één keer in 2011, dat u één keer ontsnapte en één keer werd vrijgelaten. Tot op dat moment had u nooit verklaringen afgelegd over twee verschillende arrestaties, waarvan één in 2011, u bent niet consistent in uw verklaringen met betrekking tot de hoeveelheid en aard van uw beweerdde arrestaties.

Het CGVS stelt bovendien vast dat u verklaarde zowel verdacht te worden van banden met JEM, als met NCP. Dit zijn twee volstrekt andere groeperingen/partijen in Soedan, die bovendien nog eens lijnrecht tegenover elkaar staan. Uw verklaringen zijn wars van interne logica. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde u dat u beschuldigd werd van werken met een bepaalde politieke partij en dat u gevraagd werd door de federale politie om informatie over deze partij te geven (NPO p. 17). U verklaarde dat u beschuldigd werd van te werken met een oppositiepartij, die tegen de regering en de president zijn (NPO p. 18). Hoewel u eerst verklaarde niet te weten van wie ze u verdachten lid te zijn (NPO p. 17), paste u uw verklaringen aan door te zeggen dat ze u verdachten lid te zijn van al-Mu'tamar al-Wa'ani, NCP (National Congress party) (NPO p. 18). De NCP is de partij van voormalig president Omar al-Bashir, wie in de periode van uw problemen in 2012 en 2013 wel degelijk nog aan de macht was in Soedan. In 2013 werden verschillende Janjaweed milities op initiatief van al-Bashir opgenomen in een officiële paramilitaire organisatie, genaamd de Rapid Support Forces (RSF) onder leiding van Hemedti (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Het is in die zin opmerkelijk dat de federale politie, een instrument van de overheid, u zou zoeken om vermeende banden te hebben met de partij van de president, met wat u als een 'oppositiepartij' benoemde. U werd er op gewezen dat NCP toch in de regering zat toen, waarop u vaagweg antwoordde dat ze u beschuldigden van bij de Janjaweed militie te werken (NPO p. 18). U werd vervolgens op uw eerdere verklaringen gewezen dat de Janjaweed milities van de overheid waren (NPO p. 11 en p. 18). U gaf vervolgens geen verklaring waarom samenwerken met een zogenaamde overheidsmilitie een probleem zou zijn voor de federale politie, u antwoordde louter dat de Janjaweed tegen de bevolking en de burgers zijn. Uw verklaringen over problemen om wille van uw beweerdde toegeschreven affiliatie met NCP/Janjaweed milities, zijn niet aannemelijk. Zoals supra al gemotiveerd, hebt u op het CGVS ook plots gesproken van een tweede

arrestatie, die al in 2011 plaatsvond. U zou dan beschuldigd zijn lid te zijn van JEM (NPO p. 23). Volgens uw verklaring is de JEM een rebellengroep actief in Darfoer (NPO p. 21). Volgens informatie toegevoegd aan het administratief dossier is de Justice and Equality Movement inderdaad een rebellengroep van Darfoer die actief vechten tegen de door-de-overheid-gesteunde Janjaweed militias. U werd op een periode van twee jaar dus beschuldigd van sympathie voor Janjaweed alsook van collaboratie met een rebellengroep die tegen Janjaweed strijdt, dit is niet aannemelijk.

U toonde niet aan dat u Soedan hebt verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging.

Wat betreft uw vrees bij terugkomst in de huidige oorlogssituatie, merkt het CGVS het volgende op.

U hebt doorheen uw verklaringen nooit gesproken over uw stam als reden voor uw vertrek uit Omdurman, noch hebt u een vrees geuit dat u omwille van uw stam een specifieke vervolging vreest bij terugkeer naar Omdurman (NPO p. 22). In de EUAA Country Guidance (p. 31-33) <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-sudan>, gebaseerd op de volgende rapporten: Sudan – Country Focus april 2024 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_04_COI_Report_Sudan_Country_Focus_EN.pdf, Sudan - Country Focus February 2025 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2025_02_EUAA_COI_Report_Sudan_Country_Focus.pdf, Sudan – Security Situation February 2025 https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2025-02/2025_02_EUAA_COI_Report_Sudan_Security_Situation.pdf en COI Query Sudan december 2024 – maart 2025 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2025_04_EUAA_COI_Query_Response_Q5_Sudan_major_political_security_humanitarian_developments_and_huma, wordt het onderscheid gemaakt tussen niet-Arabische stammen rechtstreeks afkomstig uit Darfoer, en degenen die buiten Darfoer verbleven. Het risico voor de niet-Arabische stammen die verblijven in Darfoer ligt in het feit dat ze vervolging door RSF en geallieerden van de RSF vrezen (country guidance p. 32). Uzelf verbleef al sinds 2004 buiten Darfoer, meer bepaald in Omdurman. Informatie toegevoegd aan het administratief dossier wijst uit dat op heden Khartoem en Omdurman in handen zijn van de SAF (Sudanese Armed Forces), de RSF bevinden zich meer in het (zuid)westen van Soedan. U geeft dit zelf ook aan (NPO p. 16). Het CGVS kan in uw hoofde ook geen risicoverhogende factoren vaststellen waaruit zou blijken dat u alsnog het risico loopt om vervolgd te worden in etnisch of politiek geweld. Uw moeder, uw broer Ibrahim, en uw broer Nasser verblijven allen samen in Khartoem (NPO p. 14-15). Ook andere broers en zussen, Fatma, Mohamed en Ismail verblijven met hun eigen gezin in Khartoem (NPO p. 15). Uw echtgenote, met wie u huwde in 2011, verblijft tevens in Omdurman (NPO p. 16). U beschikt dus ook nog over een netwerk op uw plaats van gewoonlijk verblijf. Waar uw familie verklaart dat de situatie in Omdurman moeilijk is omdat er geen werk is, en het leven duur is, verklaarde u niet dat ze etnische of politieke problemen hebben omdat ze Zaghawa zijn (NPO p. 16).

Uit uw verklaringen en de algemeen beschikbare informatie blijkt aldus niet dat u een vrees gerelateerd aan de Geneefse conventie hebt bij terugkeer naar Soedan.

U legde geen documenten neer om uw problemen in Soedan te staven. De documenten die u neerlegt hebben betrekking op uw situatie in België en worden verder nog besproken.

Gelet op de voorgaande vaststellingen kan het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie niet worden aangenomen.

Het Commissariaat-generaal is van oordeel dat er geen redenen zijn om uitspraak te doen over het bestaan in uw hoofde van een reëel risico op ernstige schade. Artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet verplicht namelijk niet dat de voorwaarden voor de toekenning van de subsidiaire bescherming worden nagegaan alvorens te besluiten tot de uitsluiting van deze bescherming.

Artikel 55/4, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt: “Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat: (...) c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd. Het eerste lid is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de hierboven genoemde misdrijven of daden.”

Uit de elementen aanwezig in het administratief dossier blijkt uw betrokkenheid bij een ernstig misdrijf.

Op 12 juni 2024 werd u door de Franstalige rechtbank van eerste aanleg in Brussel veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijf jaar, en een uitzetting van de rechten bedoeld in artikel 31 van het Strafwetboek voor een periode van vijf jaar. U werd veroordeeld voor feiten die plaatsvonden op 5 augustus 2023 en 26 augustus 2023 in Brussel. Uit het vonnis blijkt dat u op 26 augustus 2023 een vrouw hebt verkracht op het perron in het station van Brussel Noord (vonnis dd. 12/06/2024 p. 4-5). U had die vrouw ook al twee weken voordien op de billen geslagen, u kende haar van in de buurt. Het slachtoffer was dakloos, en op 26 augustus

had u haar naar het station en naar het perron genomen, waarop u haar bedreigde en verkrachtte. U werd veroordeeld voor verkrachting, aantasting van de seksuele integriteit, mondelinge bedreigingen en slagen en verwondingen met een werkonbekwaamheid van minder dan vier maanden tot gevolg.

Gezien u voor bovenstaande feiten definitief schuldig werd bevonden door de rechtbank van eerste aanleg én u de door u gepleegde feiten wel ontkende in aard, maar ook geen elementen aan bracht waaruit bleek dat u niet schuldig zou zijn, worden deze feiten ook door het CGVS als bewezen beschouwd.

Bijgevolg moet, wat u betreft, de toepassing van de uitsluitingsclausule vervat in artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet worden onderzocht.

Bij de beoordeling van de ernst van een misdrijf moet rekening worden gehouden met de volgende criteria: de aard van de handeling, de straf, de werkelijke schade, en het soort procedure om vervolging in te stellen. Elk van deze factoren, alleen of in combinatie, kan leiden tot de conclusie dat een misdrijf "ernstig" is in de zin van artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet.

Volgens 417/11 van het Strafwetboek is verkrachting elke gestelde daad die bestaat of mede bestaat uit een seksuele penetratie van welke aard en met welk middel ook, gepleegd op een persoon of met behulp van een persoon die daar niet in toestemt.

Verkrachting is een ernstig misdrijf dat op bijzonder gewelddadige wijze schade toebrengt aan de fysieke en psychologische integriteit van het slachtoffer. Het is een daad die onuitwisbare en blijvende sporen achterlaat.

Als seksuele agressie is verkrachting een diep traumatiserende vorm van geweld die verwoestende gevolgen voor het leven van het slachtoffer kan hebben. Fysiek kunnen slachtoffers verwondingen oplopen, seksueel overdraagbare aandoeningen krijgen of ongewenst zwanger raken. Op psychologisch vlak kan het opgelopen trauma leiden tot diepgaande stoornissen, waarvan de nawerkingen vele jaren kunnen aanhouden en die gespecialiseerde psychologische begeleiding vereisen.

De ernst van verkrachting wordt unaniem erkend in het strafrecht van veel landen, dat de daders van dergelijke handelingen streng straft. Het Belgische Strafwetboek (artikel 417/11 e.v.) voorziet in gevangenisstraffen van 10 tot 15 jaar in geval van verkrachting en in geval van verzwarende omstandigheden in gevangenisstraffen die kunnen oplopen tot 30 jaar.

In paragraaf 40 van zijn "Background note on the application of the exclusion clauses: article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees" van 4 september 2003 stelt de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen: "(...) Moord, verkrachting, brandstichting en gewapende overval zijn "ernstige" misdrijven. (...) "

Wat u betreft, dient te worden vastgesteld dat de rechtbank oordeelde dat u geen straf met uitstel, zelfs niet met voorwaarden, kon worden verleend omwille van uw totaal gebrek aan schuldinzicht (vonnis dd. 12/06/2024 p. 10). Een gunstmaatregel van probatie-uitstel zou immers een gevoel van straffeloosheid bij u teweeg brengen. De effectieve gevangenisstraf werd door de rechtbank als enige gepaste antwoord op uw misdrijven gezien. U handelde in een gebrek aan respect voor de fysieke, psychische en seksuele integriteit van het slachtoffer. Het CGVS wijst in deze eveneens op het extreem gevoelloze en verwoestende karakter van uw handelwijze, op het slachtoffer. De ernst van de feiten blijkt ook het feit dat er talrijke verwondingen werden vastgesteld op het lichaam van het slachtoffer, wat leidde tot een arbeidsongeschiktheid van acht dagen (vonnis dd. 12/06/2024 p. 9). Het slachtoffer getuigde ook een seksuele blokkade te hebben met haar nieuwe vriend ten gevolge van de feiten (vonnis dd. 12/06/2024 p. 8).

Gelet op al deze elementen komt het Commissariaat-generaal tot de conclusie dat de verkrachting, als ernstig misdrijf moet worden aangemerkt.

In zaak C-63/24 (Galte) <https://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=298704&pageIndex=0&doclang=nl&mode=lst&dir=&occ=first&part=1&cid=18232046> , wijst het Hof van Justitie van de Europese Unie erop dat niet kan worden uitgesloten dat "de beoordeling van de ernst van een strafbaar feit anders kan zijn op het tijdstip waarop het is gepleegd dan op het tijdstip waarop een verzoek om internationale bescherming wordt onderzocht". Om de ernst van het strafbare feit in kwestie te beoordelen, zal de bevoegde autoriteit in het bijzonder rekening moeten houden met het soort handeling in kwestie, de opgelopen en opgelegde straf, de periode die is verstreken sinds het strafbare gedrag, het gedrag van de betrokken persoon tijdens die periode en eventueel berouw. Deze overwegingen zijn mutatis mutandis ook van toepassing op artikel 14, lid 3, sub a, artikel 17, lid 1, sub b, en artikel 19, lid 3, sub a, van de Kwalificatierichtlijn.

In dit geval is het Commissariaat-generaal, rekening houdend met de latere elementen van de door u gepleegde feiten, van mening dat de ernst van de gepleegde feiten vaststaat op het moment dat deze beslissing werd genomen.

Het CGVS kan enkel maar vaststellen dat u nog altijd alle schuld in de feiten waarvoor u bent veroordeeld, ontkent. U verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud dat jullie allebei hadden ingestemd met de seksuele betrekkingen, en dat het slachtoffer pas na betrapting door andere mensen begon te verklaren dat u haar verkracht had (NPO p. 28). Uw totale ontkenning van de feiten uitte u ook door te verklaren dat deze vrouw geacteerd heeft, een drama maakte om u te straffen (NPO p. 29). U bent het niet eens met uw veroordeling, maar u bent ook niet in beroep gegaan uit vrees dat u dan zwaarder gestraft zou worden (NPO p. 28). Dat u ondanks een definitieve veroordeling de door u gepleegde criminele feiten blijft minimaliseren en de schuld van u afschuift, is niet ernstig te nemen en getuigt allerminst van schuldinzicht of empathie naar het slachtoffer toe.

Bovendien blijkt op geen enkele manier uit het administratief dossier dat u een straf (deels) heeft uitgezeten voor de feiten die deze beslissing rechtvaardigen, maar dat u op het moment van het persoonlijk onderhoud en de beslissing nog steeds bezig bent met de strafuitvoering. Het feit dat u de straf waartoe u bent veroordeeld niet hebt uitgezeten, is in de ogen van de Commissaris-generaal een bijkomende bevestiging dat de ernst van deze feiten nog steeds intact is.

Uit de elementen in het dossier blijkt dat u individuele verantwoordelijkheid draagt voor dit misdrijf. U bent definitief veroordeeld door de Franstalige rechtbank van eerste aanleg in Brussel.

Tijdens uw persoonlijk onderhoud werd u geconfronteerd met de mogelijkheid dat u op grond van bovengenoemde feiten van internationale bescherming zou worden uitgesloten. De door u aangehaalde elementen tonen evenwel niet aan dat u geen individuele verantwoordelijkheid voor de door u gepleegde misdrijven zou treffen.

U verklaarde dat u ziek bent sinds u in Europa bent en dat u nooit eerder problemen hebt gehad (NPO p. 30). Uw haalde ook de problemen in uw land van herkomst aan (NPO p. 30). Deze feiten zijn echter geen verschoningsgronden die een ander zicht bieden op uw individuele verantwoordelijkheden.

Uit het vonnis blijkt ook dat u tijdens de gerechtelijke procedure onderzocht werd door een psycholoog. De psycholoog stelde vast dat u een borderline persoonlijkheidsprofiel hebt met een neiging tot terugtrekking, vervolgingservaringen, impulsiviteit en fobisch-obsessieve uitingen. U hebt ook een syndroom van intellectuele, emotionele en relationele inhibitie waardoor de fundamentele kenmerken van uw persoonlijkheid volledig verhuld worden. Uit het psychologisch rapport blijkt niet dat u aan een psychologische aandoening of geestesziekte lijdt waardoor u niet verantwoordelijk kan worden geacht voor de door u gepleegde daden, u was toerekeningsvatbaar op het moment van de feiten en op het moment van de veroordeling.

Gelet op de bovenstaande vaststellingen is het Commissariaat-generaal van oordeel dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u individuele verantwoordelijkheid draagt voor een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg dient u te worden uitgesloten van de subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet.

De overige documenten die u hebt neergelegd, werpen geen ander licht op de bovenstaande beoordeling. De documenten die u neerlegde werden meegenomen in de bovenstaande analyse van de door u gepleegde ernstige feiten, gezien het vonnis en het attest van vasthouding betreft. Op basis van uw medisch attest werden u ondersteunende maatregelen toegekend, doch verandert dit niets aan de bovenstaande vaststellingen.

Wanneer de commissaris-generaal een verzoeker om internationale bescherming uitsluit van de subsidiaire beschermingsstatus, is hij overeenkomstig artikel 55/4, §4 van de Vreemdelingenwet verplicht een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In het licht van de bovenstaande elementen bestaat er, wat u betreft, geen gegronde vrees voor vervolging. Bijgevolg is een verwijderingsmaatregel verenigbaar met artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Wat de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet betreft, de commissaris-generaal is van oordeel dat een verwijderingsmaatregel wat u betreft niet verenigbaar is met artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 22/08/2025. Op 27/08/2025 ontving het CGVS van uw sociaal assistent de vraag voor de vertaling van de notities naar het Frans, een taal die u machtig zou zijn. De notities werden u opgestuurd in het Nederlands, de proceduretaal, er werd aldus niet ingegaan op uw vraag voor een vertaling. De beslissing in uw dossier werd ruim na het versturen van de notities genomen, waardoor u zelf ook de tijd had om eventueel in een eigen vertaling te voorzien. Er werden echter geen opmerkingen ontvangen waardoor u wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

C. Conclusie

U komt niet in aanmerking voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Steunend op artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

3. Verzoekschrift en stukken

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker geeft vooreerst aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de vluchtelingenstatus en tracht deze te weerleggen. Hij gaat hierbij in op de bevindingen van de commissaris-generaal omtrent de laattijdigheid van zijn beschermingsverzoek, zijn verklaringen afgelegd in België die in tegenstrijd zijn met wat hij in Frankrijk heeft verklaard, zijn inconsistente verklaringen met betrekking tot de hoeveelheid en aard van zijn beweerde arrestaties, en zijn onlogische verklaringen waar hij verklaart zowel verdacht te worden van banden met JEM als met NCP.

Voorts klaagt verzoeker aan dat verweerder zijn situatie niet heeft afgewogen tegen de risico's die hij zou kunnen lopen in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, zijnde Soedan. Onder verwijzing naar de stukken gevoegd bij zijn verzoekschrift bespreekt hij hierbij de humanitaire omstandigheden alsook de veiligheidssituatie in Soedan.

Deze stukken betreffen:

- UNICEF "Soedan: VN-agentschappen luiden noodklok over een ongekende humanitaire crisis" (stuk 3);
- HUMAN RIGHTS WATCH "Soedan Update" (stuk 4);
- Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking "Reizen naar Soedan: Reisadvies", informatie bijgewerkt op 3 november 2025 (stuk 5);

- Raad van de Europese Unie *"Soedan: Raad keurt conclusies over het aanhoudende conflict goed"* (stuk 6);
- Le Monde *"In El-Fasher, Soedan, meer dan 460 mensen gedood in een kraamkliniek volgens de WHO"* (stuk 7);
- Internationale post *"Oorlog in Soedan: wat we weten over het slagveld"* (stuk 8);
- ARABNEWS *"Het ingestorte gezondheidssysteem van Soedan: een wereldwijde noodsituatie"* (stuk 9).

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *"een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie"* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en ex nunc onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van, indien van toepassing, een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming.

4.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert verzoeker in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker, waar hij aanvoert dat er een ernstige beoordelingsfout werd gemaakt en dat geen rekening werd gehouden met alle elementen van de zaak, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moeten steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen worden genomen.

4.3. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek

kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met (a) alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, (b) de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of zou kunnen worden blootgesteld en (c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.

Consistentie, voldoende detaillering alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Bij terugkeer naar Soedan vreest verzoeker vermoord te worden door de regering.

Na lezing van het administratief dossier, besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen over de beweerde gebeurtenissen die voor hem de aanleiding vormden om Soedan te verlaten.

5.2. Vooreerst zijn de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd voor de Belgische asielinstanties volledig in strijd met wat hij in Frankrijk heeft verklaard. De commissaris-generaal stelt terdege: *“Uit de weigeringsbeslissing (decision de rejet d'une demande d'asile dd. 20/06/2018) blijkt dat u zich in Frankrijk een andere profiel en andere vluchtmotieven had toegeëigend. U hebt aldaar verklaard dat u na de aanval van de Janjaweed in 2004, zich installeerde in het vluchtelingenkamp Zamzam (een kamp in Noord Darfoer, nabij El Fasher). U verbleef in Zamzam tot 2012. In 2012 werd u een 20tal dagen vastgehouden door de veiligheidsdiensten, en kon u vrij komen met behulp van een sheikh, waarna u het land verliet. U hebt in Frankrijk aldus niets verteld over uw verhuis naar Khartoem, Omdurman, noch hebt u verklaard dat u beschuldigd werd van samen te werken met JEM of dat u gearresteerd werd na een protest in Khartoem.”*

Verzoeker houdt in zijn verzoekschrift voor dat hij in Frankrijk nooit gesproken heeft over een vestiging in een vluchtelingenkamp in Zamzam, dat dit niet zijn eigen verklaringen zijn en stelt dat er een vergissing moet zijn gebeurd. Een louter ontkennen van zijn verklaringen afgelegd voor de Franse autoriteiten volstaat echter niet als afdoende uitleg voor een dergelijke tegenstrijdigheid. Er kan niet worden ingezien waarom de Franse asielinstanties dergelijke concrete en gedetailleerde elementen zouden hebben opgenomen in hun weigeringsbeslissing indien deze niet daadwerkelijk door verzoeker zelf werden aangebracht. De beslissing van 20 juni 2018 bevat immers specifieke gegevens omtrent zijn vermeende verblijf in het vluchtelingenkamp Zamzam, de duur van dit verblijf, alsook de omstandigheden van zijn arrestatie en vrijlating in 2012.

Dergelijke informatie kan bezwaarlijk worden beschouwd als een loutere vergissing, te meer het gaat om essentiële elementen die de kern van zijn asielrelaas uitmaken zoals naar voren gebracht in Frankrijk. Verzoeker laat ook na om enige verduidelijking te verschaffen omtrent de omstandigheden waarin deze vermeende fout zou zijn ontstaan. Het argument van verzoeker dat er sprake zou zijn van een vergissing, zonder dat hij hiervoor enig concreet bewijs of enige objectivering aanbrengt, kan dan ook niet worden aangenomen. Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt een aannemelijke verklaring te bieden voor de manifeste tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen in Frankrijk en deze afgelegd in het kader van zijn huidige verzoek om internationale bescherming in België.

Van een verzoeker om internationale bescherming mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij coherente en consistente verklaringen aflegt over de voorgehouden feiten die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht. Het feit dat verzoeker in Frankrijk een geheel ander profiel en andere vluchtmotieven naar voren heeft gebracht dan in België, ondermijnt reeds de geloofwaardigheid van zijn verklaringen afgelegd in België.

5.3. Verzoeker is voorts niet consistent in zijn verklaringen afgelegd in België met betrekking tot de hoeveelheid en aard van zijn beweerde arrestaties. De commissaris-generaal duidt hierover op goede gronden aan: *"In uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) hebt u uiteengezet hoe u een keer gearresteerd werd in september 2013 toen u deelnam aan protesten tegen het regime. U verklaarde dat u een maand en vier dagen opgesloten werd, vervolgens naar het ziekenhuis gebracht werd, en daar uiteindelijk ontsnapte (vragenlijst vraag 1). Initieel verklaarde u bij het CGVS ook opnieuw dat u gearresteerd werd en geslagen in december 2013 in een betoging tegen de regering (NPO p. 3 en p. 6). U verklaarde dat deze arrestatie de enige reden was waarom u Soedan had verlaten (NPO p. 3). Gevraagd naar hoelang u opgesloten was na de arrestatie tijdens de protesten, antwoordde u twee weken (NPO p. 23), u zou zijn vrijgelaten onder voorwaarden met een borgsteller (NPO p. 23). Dit is dus korter in duur dan wat u voor de DVZ verklaarde, en u bent ook op een andere manier vrijgekomen. U werd er op gewezen dat u bij de DVZ had verklaard dat u naar het ziekenhuis werd gebracht, waarop u plots verklaarde dat u twee keer gearresteerd werd, één keer in 2011, dat u één keer ontsnapte en één keer werd vrijgelaten. Tot op dat moment had u nooit verklaringen afgelegd over twee verschillende arrestaties, waarvan één in 2011, u bent niet consistent in uw verklaringen met betrekking tot de hoeveelheid en aard van uw beweerde arrestaties."*

Verzoeker wijt deze inconsistenties aan de traumatische gebeurtenissen die hij heeft meegemaakt, maar kan niet zonder meer worden gevolgd. Vooreerst moet benadrukt worden dat voor verzoeker geenszins een diagnose werd vastgesteld van een trauma. Hij legt geen enkel medisch attest voor waarin een arts attesteert dat zijn cognitieve vermogens en geheugenfuncties ten gevolge van een trauma dermate zijn aangetast waardoor hij in de onmogelijkheid verkeerde om de door hem beleefde gebeurtenissen op een coherente en consistente wijze naar voren te brengen of niet in staat zou zijn geweest om volwaardige en eenduidige verklaringen af te leggen. Verzoekers verschoningen in het verzoekschrift overtuigen bijgevolg niet.

Voorts blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat de protection officer eenvoudige en duidelijke vragen heeft gesteld, die verzoeker goed kon volgen en waarvan hij de logica en de inhoud correct begreep. Verzoeker toonde zich bovendien in staat om heldere verklaringen af te leggen en concrete beschrijvingen te geven. Er liggen dan ook geen elementen voor die een aantasting van verzoekers geheugen aantonen waardoor hij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om concrete feiten en gebeurtenissen op een eenduidige en precieze wijze mee te delen. De algemene bewering dat hij door traumatische gebeurtenissen niet in staat was om precieze informatie te verstrekken, kan dan ook niet worden aangenomen.

5.4. Verzoeker verklaart dat hij verdacht wordt van banden met zowel JEM, als NCP. Zoals de commissaris-generaal terecht stelt, zijn dit echter twee volstrekt andere groeperingen/partijen in Soedan, die bovendien nog eens lijnrecht tegenover elkaar staan. In de bestreden beslissing wordt hierover als volgt uiteengezet: *"Uw verklaringen zijn wars van interne logica. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde u dat u beschuldigd werd van werken met een bepaalde politieke partij en dat u gevraagd werd door de federale politie om informatie over deze partij te geven (NPO p. 17). U verklaarde dat u beschuldigd werd van te werken met een oppositiepartij, die tegen de regering en de president zijn (NPO p. 18). Hoewel u eerst verklaarde niet te weten van wie ze u verdachten lid te zijn (NPO p. 17), paste u uw verklaringen aan door te zeggen dat ze u verdachten lid te zijn van al-Mu'tamar al-Wa'ani, NCP (National Congress party) (NPO p. 18). De NCP is de partij van voormalig president Omar al-Bashir, wie in de periode van uw problemen in 2012 en 2013 wel degelijk nog aan de macht was in Soedan. In 2013 werden verschillende Janjaweed milities op initiatief van al-Bashir opgenomen in een officiële paramilitaire organisatie, genaamd de Rapid Support Forces (RSF) onder leiding van Hemedti (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Het is in die zin opmerkelijk dat de federale politie, een instrument van de overheid, u zou zoeken om vermeende banden te hebben met de partij van de president, met wat u als een 'oppositiepartij' benoemde. U werd er op gewezen dat NCP toch in de regering zat toen, waarop u vaagweg antwoordde dat ze u beschuldigden van bij de Janjaweed militie te werken (NPO p. 18). U werd vervolgens op uw eerdere verklaringen gewezen dat de Janjaweed milities van de overheid waren (NPO p. 11 en p. 18). U gaf vervolgens geen verklaring waarom samenwerken met een zogenaamde overheidsmilitie een probleem zou zijn voor de federale politie, u antwoordde louter dat de Janjaweed tegen de bevolking en de burgers zijn. Uw*

verklaringen over problemen omwille van uw beweerde toegeschreven affiliatie met NCP/Janjaweed militias, zijn niet aannemelijk. Zoals supra al gemotiveerd, hebt u op het CGVS ook plots gesproken van een tweede arrestatie, die al in 2011 plaatsvond. U zou dan beschuldigd zijn lid te zijn van JEM (NPO p. 23). Volgens uw verklaring is de JEM een rebellengroep actief in Darfoer (NPO p. 21). Volgens informatie toegevoegd aan het administratief dossier is de Justice and Equality Movement inderdaad een rebellengroep van Darfoer die actief vechten tegen de door-de-overheid-gesteunde Janjaweed militias. U werd op een periode van twee jaar dus beschuldigd van sympathie voor Janjaweed alsook van collaboratie met een rebellengroep die tegen Janjaweed strijdt, dit is niet aannemelijk.”

Door louter te herhalen dat hij geen lid was van beide organisaties maar dat de politie hem verdacht van trouw aan beide organisaties en te volharden in een algemene stelling over willekeur door de politie, zonder in te gaan op de concrete en terechte bemerkingen van de commissaris-generaal, slaagt verzoeker er niet in zijn onlogische verklaringen te verklaren of te weerleggen.

5.5. De ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas wordt versterkt door het gegeven dat hij slechts op 28 maart 2023 een beschermingsverzoek indiende terwijl hij reeds in 2021 in België aankwam. Zoals de commissaris-generaal terdege stelt, slaagt verzoeker er niet in hier een afdoende verklaring voor te bieden: “U werd gevraagd naar waarom u pas in juni 2023 een verzoek deed, en u legde uit dat u geïsoleerd was voor een paar maanden in het ziekenhuis en niet naar buiten mocht (NPO p. 9). Ook voor en na uw isolatie in het ziekenhuis had u echter geen verzoek ingediend. U werd nogmaals gevraagd naar waarom u niet eerder asiel had aangevraagd, waarop u antwoordde dat u geen interesse had, omdat u van plan was om naar Engeland te gaan. Bovenstaande redenen vormen geen afdoende verklaring voor uw nalatigheid om bescherming te vragen in België. Het feit dat u in België zo lang wachtte om u op internationale bescherming te beroepen, toont aan dat de ernst van de door u ingeroepen vrees voor vervolging in grote mate kan worden gereflecteerd.” Door in zijn verzoekschrift louter te herhalen dat hij aanvankelijk naar Engeland wilde gaan en hij, bij gebrek aan succes, vervolgens in België een beschermingsverzoek heeft ingediend maar als gevolg van de verslechtering van zijn gezondheidstoestand niet in staat was om dit binnen een relatief korte periode te doen, doet hij hier niet anders over denken. De Raad wijst erop dat verzoeker blijkens het door hem bijgebrachte medisch attest van 3 juli 2023 in 2022 ziek is geworden met TBC en hij vijf maanden gehospitaliseerd werd tussen 15 maart 2022 en 8 augustus 2022. Verzoeker maakt echter niet duidelijk waarom het na zijn ontslag uit het ziekenhuis, en hij dus terug aan de betere hand was, nog ruim 7 maanden heeft geduurd om zijn beschermingsverzoek in te dienen. Evenmin verduidelijkt verzoeker waarom hij voor zijn ziekte niet in de mogelijkheid was om een beschermingsverzoek in te dienen. Het niet eerder indienen van een verzoek om internationale bescherming stemt dan ook niet overeen met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten en toont aan dat verzoeker internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Deze vaststelling ondermijnt finaal de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste vrees.

5.6. Wat betreft zijn vrees bij terugkomst in de huidige oorlogssituatie, merkt de commissaris-generaal het volgende op:

“U hebt doorheen uw verklaringen nooit gesproken over uw stam als reden voor uw vertrek uit Omdurman, noch hebt u een vrees geuit dat u omwille van uw stam een specifieke vervolging vreest bij terugkeer naar Omdurman (NPO p. 22). In de EUAA Country Guidance (p. 31-33) <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-sudan>, gebaseerd op de volgende rapporten: Sudan – Country Focus april 2024 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_04_COI_Report_Sudan_Country_Focus_EN.pdf, Sudan - Country Focus February 2025 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2025_02_EUAA_COI_Report_Sudan_Country_Focus.pdf, Sudan – Security Situation February 2025 https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2025-02/2025_02_EUAA_COI_Report_Sudan_Security_Situation.pdf en COI Query Sudan december 2024 – maart 2025 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2025_04_EUAA_COI_Query_Response_Q5_Sudan_major_political_security_humanitarian_developments_and_huma, wordt het onderscheid gemaakt tussen niet-Arabische stammen rechtstreeks afkomstig uit Darfoer, en degenen die buiten Darfoer verbleven. Het risico voor de niet-Arabische stammen die verblijven in Darfoer ligt in het feit dat ze vervolging door RSF en geallieerden van de RSF vrezen (country guidance p. 32). Uzelf verbleef al sinds 2004 buiten Darfoer, meer bepaald in Omdurman. Informatie toegevoegd aan het administratief dossier wijst uit dat op heden Khartoem en Omdurman in handen zijn van de SAF (Sudanese Armed Forces), de RSF bevinden zich meer in het (zuid)westen van Soedan. U geeft dit zelf ook aan (NPO p. 16). Het CGVS kan in uw hoofde ook geen risicoverhogende factoren vaststellen waaruit zou blijken dat u alsnog het risico loopt om vervolgd te worden in etnisch of politiek geweld. Uw moeder, uw broer Ibrahim, en uw broer Nasser verblijven allen samen in Khartoem (NPO p. 14-15). Ook andere broers en zussen, Fatma, Mohamed en Ismail verblijven met hun eigen gezin in Khartoem (NPO p. 15). Uw echtgenote, met wie u huwde in 2011, verblijft tevens in Omdurman (NPO p. 16). U beschikt dus ook nog over een netwerk op uw plaats van gewoonlijk verblijf. Waar uw familie

verklaart dat de situatie in Omdurman moeilijk is omdat er geen werk is, en het leven duur is, verklaarde u niet dat ze etnische of politieke problemen hebben omdat ze Zaghawa zijn (NPO p. 16).

Uit uw verklaringen en de algemeen beschikbare informatie blijkt aldus niet dat u een vrees gerelateerd aan de Geneefse conventie hebt bij terugkeer naar Soedan.”

Deze beoordeling wordt door verzoeker in zijn verzoekschrift op geen enkele wijze betwist, laat staan ontkracht zodat dit zonder meer overeind blijft en door de Raad wordt overgenomen.

5.7. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat verzoeker er niet in slaagt om de in de bestreden beslissing vastgestelde inconsistenties, tegenstrijdigheden en onlogica in zijn vluchtrelaas te verklaren of te weerleggen. De bevindingen van de commissaris-generaal over verzoekers vluchtrelaas, zoals uitgebreid weergegeven in de motieven van de bestreden beslissing, vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Ze blijven bijgevolg gehandhaafd en worden bij deze integraal overgenomen.

Het geheel aan documenten, verklaringen en landeninformatie in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, besluit de Raad samenvattend en in navolging van de commissaris-generaal dat aan verzoekers vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

De Raad besluit op grond van wat voorafgaat dat een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden aangenomen.

6. Beoordeling van de uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus

6.1. Middels de bestreden beslissing wordt verzoeker uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus omdat uit het vonnis van 12 juni 2024 van de Franstalige rechtbank van eerste aanleg in Brussel blijkt dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan verkrachting, aantasting van de seksuele integriteit, mondelinge bedreigingen en slagen en verwondingen met een werkonbekwaamheid van minder dan vier maanden tot gevolg, waarvoor hij ook werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijf jaar.

De commissaris-generaal oordeelt dat de gepleegde feiten niet anders kunnen worden gekwalificeerd dan als een ernstig misdrijf zoals bepaald in artikel 55/4, § 1, c) van de Vreemdelingenwet.

Artikel 55/4, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat:*

(...)

c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd;

Het eerste lid is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de hierboven genoemde misdrijven of daden.”

Artikel 55/4, § 4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Wanneer de Commissaris-generaal uitsluit van subsidiaire beschermingsstatus, verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4.”*

De beslissing tot uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus bestaat derhalve uit twee onderdelen die als op zichzelf staand moeten worden beschouwd.

6.2. Het eerste onderdeel heeft betrekking op de uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van artikel 55/4, § 1, c) van de Vreemdelingenwet ingevolge de vaststelling dat verzoeker werd veroordeeld voor een ernstig misdrijf.

De commissaris-generaal heeft deze bevoegdheid op grond van artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd:*

[...]

5° om de vreemdeling bedoeld in artikel 53 van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus uit te sluiten op basis van de artikelen 55/2 en artikel 55/4; [...]”

6.3. Artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 17, eerste lid, b) van de richtlijn 2011/95/EU, dat bepaalt dat een onderdaan van een derde land of staatloze van de subsidiaire bescherming wordt uitgesloten wanneer er ‘ernstige redenen’ zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd. Deze bepaling bevat een uitsluitingsgrond, die een uitzondering is en dus restrictief moet worden uitgelegd (HvJ 13 september 2018, nr. C-369/17, *Shajin Ahmed t. Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal*, § 52).

Het begrip “*ernstig misdrijf*” wordt noch in artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet noch in de richtlijn 2011/95/EU gedefinieerd en de richtlijn bevat evenmin een expliciete verwijzing naar het nationale recht ter interpretatie van dit begrip (HvJ 13 september 2018, nr. C-369/17, *Shajin Ahmed t. Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal*, § 33). In dit opzicht oordeelde het Hof van Justitie, na de afwezigheid van een definitie van het begrip “*ernstig misdrijf*” te hebben vastgesteld, als volgt: “*de uniforme toepassing van het Unierecht en het gelijkheidsbeginsel vereisen dat de bewoordingen van een Unierechtelijke bepaling die voor haar betekenis en reikwijdte niet uitdrukkelijk naar het recht van de lidstaten verwijst, normaliter in de gehele Unie autonoom en uniform worden uitgelegd, waarbij met name rekening moet worden gehouden met de context van die bepaling en met het doel van de regeling waarvan zij deel uitmaakt*” (HvJ 13 september 2018, nr. C-369/17, *Shajin Ahmed t. Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal*, pt. 36).

In zijn arrest “*Shajin Ahmed*” stelt het Hof van Justitie dat de gronden voor uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus vergelijkbaar zijn met de gronden voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus (pt. 45). De in artikel 17, eerste lid, b) van de richtlijn 2011/95/EU neergelegde grond voor uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus heeft echter een bredere werkingssfeer. Het betreft meer algemeen een ernstig misdrijf, dus zonder dat er sprake is van beperkingen in geografische of temporele zin of met betrekking tot de aard van het misdrijf (pt. 46-47).

Net als bij de gronden voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus bestaat het doel van de gronden voor uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus erin om personen die de aan de subsidiaire beschermingsstatus verbonden bescherming onwaardig worden bevonden van die status uit te sluiten, en om de geloofwaardigheid van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel te handhaven (pt. 43-47 en 51).

Verder heeft Hof van Justitie geoordeeld dat de bevoegde autoriteit artikel 17, eerste lid, b) van de richtlijn 2011/95/EU enkel kan toepassen nadat zij de haar ter kennis gebrachte specifieke feiten met betrekking tot de individuele persoon heeft onderzocht om uit te maken of er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de daden van de betrokkene onder de genoemde uitsluitingsgrond vallen. Hieruit volgt dat een beslissing waarbij een persoon van de subsidiaire beschermingsstatus wordt uitgesloten, moet worden voorafgegaan door een volledig onderzoek van alle omstandigheden van zijn individuele geval en niet automatisch kan worden genomen (HvJ, C-369/17, pt. 48-49 en 55; HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, B. en D., pt. 91 en 93). Een onderzoek op individuele basis dringt zich op.

Uit de rechtspraak van het Hof volgt dat volgende niet-exhaustieve criteria kunnen worden gebruikt bij de beoordeling van de ernst van een misdrijf: de straf die volgens het strafrecht van de betrokken lidstaat op een misdrijf is gesteld, de aard van het gepleegde feit, de schade die is teweeggebracht, de gevolgde strafprocedure, de aard van de straf en de vraag of de meeste rechterlijke instanties het gepleegde feit ook aanmerken als een ernstig misdrijf. Bovendien moet ook rekening worden gehouden met de specifieke feiten van de betrokken zaak (HvJ, C-369/17, pt. 55-56).

Specifieke feiten kunnen betrekken op (i) factoren die behoren tot de daad zelf, zoals de winstgevendheid van het misdrijf; (ii) factoren die betrekking op de verzoeker zelf en (iii) factoren die betrekking hebben op de slachtoffers, zoals hun kwetsbaarheid (EASO *Practical guide on exclusion for serious non-political crimes*, december 2021, p. 13-18).

Het feit dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt zijn straf heeft uitgezeten, vormt een element waarmee noodzakelijkerwijs rekening moet worden gehouden bij het onderzoek van alle omstandigheden van het individuele geval. Het feit dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt zijn straf heeft uitgezeten, is echter slechts een van de omstandigheden waarmee rekening moet worden gehouden om te bepalen of hij moet worden geacht onder voormelde uitsluitingsgrond te vallen. Om de ernst van het misdrijf in kwestie te beoordelen zal de bevoegde autoriteit verder ook, onder meer, de aard van de betrokken daad moeten onderzoeken, de op het misdrijf gestelde straf en de opgelegde straf, de tijd die is verstreken sinds het strafbare feit, het gedrag van de betrokkene gedurende die periode en het berouw dat hij in voorkomend geval heeft getoond (HvJ 30 april 2025, C-63/24, Galte, pt. 42-45).

De beoordeling van de ernst van een misdrijf vereist aldus een volledig onderzoek van de specifieke omstandigheden van het concrete geval. Een onderzoek op individuele basis dringt zich op teneinde een automatische toepassing van de uitsluitingsgronden te vermijden.

De individuele verantwoordelijkheid voor een ernstig misdrijf moet blijken. Daartoe moet worden vastgesteld dat verzoeker concreet is betrokken bij een ernstig misdrijf (actus reus; materieel element), hetzij als fysieke pleger, hetzij omdat hij heeft aangezet tot of anderszins heeft deelgenomen aan een ernstig misdrijf. Daarnaast moet blijken dat de verzoeker de criminele feiten intentioneel, bewust en met kennis heeft gepleegd (mens rea; moreel element) (EASO *“Judicial Analysis: Exclusion - Articles 12 and 17 Qualification Directive”*, tweede editie (2020), p. 100-112). De individuele verantwoordelijkheid moet dus zowel aan de hand van objectieve criteria (feitelijk gedrag) als aan de hand van subjectieve criteria (besef en opzet) worden vastgesteld (zie naar analogie HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, B. en D., pt. 96).

In het kader van een beoordeling van de ernst van de gestelde daden en van de individuele verantwoordelijkheid van de betrokkene wordt rekening gehouden met alle omstandigheden die deze daden en de situatie van deze persoon kenmerken, zodat geen afzonderlijke evenredigheids- of proportionaliteitstoetsing moet worden gemaakt door de commissaris-generaal wanneer hij tot de conclusie komt dat artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus wordt niet afhankelijk gesteld van het feit dat de verzoeker een actueel gevaar vormt voor de lidstaat van ontvangst noch van een evenredigheidstoetsing die impliceert dat de ernst van de daden nogmaals wordt beoordeeld (mutatis mutandis HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, B. en D., pt. 104-105 en 109).

Wanneer de ernst van het misdrijf vaststaat en de individuele verantwoordelijkheid van de verzoeker is vastgesteld, is er bijgevolg geen ruimte meer om de ernst van het misdrijf af te wegen tegen de gevolgen van uitsluiting. In dit verband wordt ook beklemtoond dat wanneer een persoon wordt uitgesloten, daarmee geen standpunt wordt ingenomen over de daarvan te onderscheiden vraag of deze persoon naar zijn land van herkomst kan worden uitgezet (HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, B. en D., pt. 110; HvJ 30 april 2025, C-63/24, Galte, pt. 46; EASO *“Judicial Analysis: Exclusion - Articles 12 and 17 Qualification Directive”*, tweede editie (2020), p.53-54 ‘Proportionality – why inappropriate’; p. 117- 119 ‘Expiation’).

Gelet op het bepaalde in artikel 55/4, § 1 van de Vreemdelingenwet (*“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus [...]”*) moet bijgevolg worden overgegaan tot de uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus eenmaal is vastgesteld dat de verzoeker een ernstig misdrijf gepleegd heeft.

6.4. Zoals gesteld blijkt uit de elementen in het administratief dossier dat verzoeker werd veroordeeld voor verkrachting, aantasting van de seksuele integriteit, mondelinge bedreigingen, en slagen en verwondingen met een werkonbekwaamheid tot gevolg. Verweerder stelt in de bestreden beslissing hieromtrent:

“Uit de elementen aanwezig in het administratief dossier blijkt uw betrokkenheid bij een ernstig misdrijf.

Op 12 juni 2024 werd u door de Franstalige rechtbank van eerste aanleg in Brussel veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijf jaar, en een uitzetting van de rechten bedoeld in artikel 31 van het Strafwetboek voor een periode van vijf jaar. U werd veroordeeld voor feiten die plaatsvonden op 5 augustus 2023 en 26 augustus 2023 in Brussel. Uit het vonnis blijkt dat u op 26 augustus 2023 een vrouw hebt verkracht op het perron in het station van Brussel Noord (vonnis dd. 12/06/2024 p. 4-5). U had die vrouw ook al twee weken voordien op de billen geslagen, u kende haar van in de buurt. Het slachtoffer was dakloos, en op 26 augustus had u haar naar het station en naar het perron genomen, waarop u haar bedreigde en verkrachtte. U werd veroordeeld voor verkrachting, aantasting van de seksuele integriteit, mondelinge bedreigingen en slagen en verwondingen met een werkonbekwaamheid van minder dan vier maanden tot gevolg.

Gezien u voor bovenstaande feiten definitief schuldig werd bevonden door de rechtbank van eerste aanleg én u de door u gepleegde feiten wel ontkende in aard, maar ook geen elementen aan bracht waaruit bleek dat u niet schuldig zou zijn, worden deze feiten ook door het CGVS als bewezen beschouwd.

Bijgevolg moet, wat u betreft, de toepassing van de uitsluitingsclausule vervat in artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet worden onderzocht.

Bij de beoordeling van de ernst van een misdrijf moet rekening worden gehouden met de volgende criteria: de aard van de handeling, de straf, de werkelijke schade, en het soort procedure om vervolging in te stellen. Elk van deze factoren, alleen of in combinatie, kan leiden tot de conclusie dat een misdrijf “ernstig” is in de zin van artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet.

Volgens 417/11 van het Strafwetboek is verkrachting elke gestelde daad die bestaat of mede bestaat uit een seksuele penetratie van welke aard en met welk middel ook, gepleegd op een persoon of met behulp van een persoon die daar niet in toestemt.

Verkrachting is een ernstig misdrijf dat op bijzonder gewelddadige wijze schade toebrengt aan de fysieke en psychologische integriteit van het slachtoffer. Het is een daad die onuitwisbare en blijvende sporen achterlaat.

Als seksuele agressie is verkrachting een diep traumatiserende vorm van geweld die verwoestende gevolgen voor het leven van het slachtoffer kan hebben. Fysiek kunnen slachtoffers verwondingen oplopen, seksueel overdraagbare aandoeningen krijgen of ongewenst zwanger raken. Op psychologisch vlak kan het opgelopen trauma leiden tot diepgaande stoornissen, waarvan de nawerkingen vele jaren kunnen aanhouden en die gespecialiseerde psychologische begeleiding vereisen.

De ernst van verkrachting wordt unaniem erkend in het strafrecht van veel landen, dat de daders van dergelijke handelingen streng straft. Het Belgische Strafwetboek (artikel 417/11 e.v.) voorziet in gevangenisstraffen van 10 tot 15 jaar in geval van verkrachting en in geval van verzwarende omstandigheden in gevangenisstraffen die kunnen oplopen tot 30 jaar.

In paragraaf 40 van zijn "Background note on the application of the exclusion clauses: article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees" van 4 september 2003 stelt de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen: "(...) Moord, verkrachting, brandstichting en gewapende overval zijn "ernstige" misdrijven. (...)"

Wat u betreft, dient te worden vastgesteld dat de rechtbank oordeelde dat u geen straf met uitstel, zelfs niet met voorwaarden, kon worden verleend omwille van uw totaal gebrek aan schuldinzicht (vonnis dd. 12/06/2024 p. 10). Een gunstmaatregel van probatie-uitstel zou immers een gevoel van straffeloosheid bij u teweeg brengen. De effectieve gevangenisstraf werd door de rechtbank als enige gepaste antwoord op uw misdrijven gezien. U handelde in een gebrek aan respect voor de fysieke, psychische en seksuele integriteit van het slachtoffer. Het CGVS wijst in deze eveneens op het extreem gevoelloze en verwoestende karakter van uw handelswijze, op het slachtoffer. De ernst van de feiten blijkt ook het feit dat er talrijke verwondingen werden vastgesteld op het lichaam van het slachtoffer, wat leidde tot een arbeidsongeschiktheid van acht dagen (vonnis dd. 12/06/2024 p. 9). Het slachtoffer getuigde ook een seksuele blokkade te hebben met haar nieuwe vriend ten gevolge van de feiten (vonnis dd. 12/06/2024 p. 8).

Gelet op al deze elementen komt het Commissariaat-generaal tot de conclusie dat de verkrachting, als ernstig misdrijf moet worden aangemerkt.

In zaak C-63/24 (Galte) <https://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=298704&pageIndex=0&doclang=nl&mode=lst&dir=&occ=first&part=1&cid=18232046> , wijst het Hof van Justitie van de Europese Unie erop dat niet kan worden uitgesloten dat "de beoordeling van de ernst van een strafbaar feit anders kan zijn op het tijdstip waarop het is gepleegd dan op het tijdstip waarop een verzoek om internationale bescherming wordt onderzocht". Om de ernst van het strafbare feit in kwestie te beoordelen, zal de bevoegde autoriteit in het bijzonder rekening moeten houden met het soort handeling in kwestie, de opgelopen en opgelegde straf, de periode die is verstreken sinds het strafbare gedrag, het gedrag van de betrokken persoon tijdens die periode en eventueel berouw. Deze overwegingen zijn mutatis mutandis ook van toepassing op artikel 14, lid 3, sub a, artikel 17, lid 1, sub b, en artikel 19, lid 3, sub a, van de Kwalificatierichtlijn.

In dit geval is het Commissariaat-generaal, rekening houdend met de latere elementen van de door u gepleegde feiten, van mening dat de ernst van de gepleegde feiten vaststaat op het moment dat deze beslissing werd genomen.

Het CGVS kan enkel maar vaststellen dat u nog altijd alle schuld in de feiten waarvoor u bent veroordeeld, ontkent. U verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud dat jullie allebei hadden ingestemd met de seksuele betrekkingen, en dat het slachtoffer pas na betrapting door andere mensen begon te verklaren dat u haar verkracht had (NPO p. 28). Uw totale ontkenning van de feiten uitte u ook door te verklaren dat deze vrouw geacteerd heeft, een drama maakte om u te straffen (NPO p. 29). U bent het niet eens met uw veroordeling, maar u bent ook niet in beroep gegaan uit vrees dat u dan zwaarder gestraft zou worden (NPO p. 28). Dat u ondanks een definitieve veroordeling de door u gepleegde criminele feiten blijft minimaliseren en de schuld van u afschuift, is niet ernstig te nemen en getuigt allerminst van schuldinzicht of empathie naar het slachtoffer toe.

Bovendien blijkt op geen enkele manier uit het administratief dossier dat u een straf (deels) heeft uitgezeten voor de feiten die deze beslissing rechtvaardigen, maar dat u op het moment van het persoonlijk onderhoud en de beslissing nog steeds bezig bent met de strafuitvoering. Het feit dat u de straf waartoe u bent veroordeeld niet hebt uitgezeten, is in de ogen van de Commissaris-generaal een bijkomende bevestiging dat de ernst van deze feiten nog steeds intact is.

Uit de elementen in het dossier blijkt dat u individuele verantwoordelijkheid draagt voor dit misdrijf. U bent definitief veroordeeld door de Franstalige rechtbank van eerste aanleg in Brussel.

Tijdens uw persoonlijk onderhoud werd u geconfronteerd met de mogelijkheid dat u op grond van bovengenoemde feiten van internationale bescherming zou worden uitgesloten. De door u aangehaalde elementen tonen evenwel niet aan dat u geen individuele verantwoordelijkheid voor de door u gepleegde misdrijven zou treffen.

U verklaarde dat u ziek bent sinds u in Europa bent en dat u nooit eerder problemen hebt gehad (NPO p. 30). Uw haalde ook de problemen in uw land van herkomst aan (NPO p. 30). Deze feiten zijn echter geen verschoningsgronden die een ander zicht bieden op uw individuele verantwoordelijkheden.

Uit het vonnis blijkt ook dat u tijdens de gerechtelijke procedure onderzocht werd door een psycholoog. De psycholoog stelde vast dat u een borderline persoonlijkheidsprofiel hebt met een neiging tot terugtrekking, vervolgingservaringen, impulsiviteit en fobisch-obsessieve uitingen. U hebt ook een syndroom van intellectuele, emotionele en relationele inhibitie waardoor de fundamentele kenmerken van uw persoonlijkheid volledig verhuld worden. Uit het psychologisch rapport blijkt niet dat u aan een psychologische aandoening of geestesziekte lijdt waardoor u niet verantwoordelijk kan worden geacht voor de door u gepleegde daden, u was toerekeningsvatbaar op het moment van de feiten en op het moment van de veroordeling.

Gelet op de bovenstaande vaststellingen is het Commissariaat-generaal van oordeel dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u individuele verantwoordelijkheid draagt voor een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg dient u te worden uitgesloten van de subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet.”

Verzoeker onderneemt in het verzoekschrift niet de minste poging om voormelde pertinente, draagkrachtige en in het administratief dossier steun vindende overwegingen in een ander daglicht te plaatsen, zodat ze bij gebrek aan enig dienstig en concreet verweer, onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt. Gelet op wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze oordeelt dat het door verzoeker gepleegde misdrijf als een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet dient te worden gekwalificeerd en dat verzoeker derhalve dient te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker erkent in zijn verzoekschrift overigens dat het misdrijf van verkrachting kan worden beschouwd als een ernstig misdrijf in de zin van voormelde bepaling.

6.5. Verzoeker klaagt evenwel aan dat verweerder, in het kader van de uitsluiting van de subsidiaire bescherming, zijn situatie niet heeft afgewogen tegen de risico's die hij zou kunnen lopen in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, Soedan, en bespreekt hierbij de humanitaire omstandigheden alsook de veiligheidssituatie aldaar.

De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet geen verplichting bevat om de voorwaarden voor de toekenning van de subsidiaire bescherming na te gaan alvorens te besluiten tot de uitsluiting van deze beschermingsstatus. Er is, gelet hierop en gelet op het feit dat verzoeker uitgesloten dient te worden van deze status, geen reden om uitspraak te doen of er in zijn hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (RvS, 3 december 2020, nr. 249.122). De argumentatie in het verzoekschrift alsook de bijgevoegde landeninformatie omtrent het reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet dat verzoeker stelt te lopen in geval van terugkeer naar Soedan en hiermee samenhangend de aangevoerde schending van 48/4 van de Vreemdelingenwet is in casu bijgevolg niet dienstig.

De Raad herinnert er verder aan dat wanneer de ernst van het misdrijf vaststaat en de individuele verantwoordelijkheid van verzoeker is vastgesteld, wat hier het geval is, de toepassing van een uitsluitingsclausule niet meer kan worden onderworpen aan een bijkomende voorwaarde, met name deze van een afzonderlijke proportionaliteitstoetsing dan wel een belangenafweging in het concrete geval. Dat wil zeggen dat er geen ruimte meer is om de ernst van het misdrijf af te wegen tegen de gevolgen van uitsluiting, dat de toepassing van de uitsluitingsclausule niet afhankelijk is van het bestaan van een actueel gevaar voor de gastlidstaat en dat de vraag of de betrokken persoon kan worden verwijderd naar zijn land van herkomst evenmin aan de orde is (EASO *Judicial Analysis: Exclusion - Articles 12 and 17 Qualification Directive*, tweede editie (2020), p. 53-54 'Proportionality – why inappropriate'; p. 117-119 'Expiation'; mutatis mutandis HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, B. en D., pt. 104-105, 109 en 110). Artikel

55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet heeft een verplicht karakter. Eens is vastgesteld dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker een ernstig misdrijf heeft gepleegd, is de verwerende partij dus verplicht om verzoeker uit te sluiten van de subsidiaire bescherming.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift melding maakt van een arrest van de Raad waar wordt gesteld dat er een afweging moet worden gemaakt tussen de ernst van misdrijf en het risico op ernstige schade dat verzoeker zou lopen bij terugkeer naar het land van herkomst, volstaat het te verwijzen naar de reeds aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie (HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, B. en D., pt. 104-105, 109 en 110).

6.6. Het tweede onderdeel van de beslissing tot uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus vloeit voort uit artikel 57/6 eerste lid, 13°, van de Vreemdelingenwet juncto artikel 55/4, § 4, van diezelfde wet. Krachtens deze bepaling verstrekt de commissaris-generaal, wanneer hij uitsluit van de subsidiaire beschermingsstatus, een advies over de vraag of een verwijderingsmaatregel naar het land van herkomst van de betrokkene in overeenstemming is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De beslissing over de uitsluiting dient te worden onderscheiden van het advies over de verenigbaarheid.

In casu is de verwerende partij van oordeel dat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat verzoeker niet mag worden teruggeleid naar Soedan.

Wat dit onderdeel van de bestreden beslissing betreft, wordt in het kader van huidig beroep dus enkel uitspraak gedaan over de uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus en niet over de verwijdering van de vreemdeling en het advies daaromtrent.

Betreffend advies heeft geen betrekking op de redenen waarom een persoon wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus, is geen verwijderingsbeslissing en tast de juridische situatie van de betrokken persoon niet aan. Dit advies van de commissaris-generaal gaat slechts vooraf aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel en heeft enkel tot doel na te gaan of de persoon die uitgesloten wordt van een beschermingsstatus verwijderd kan worden van het grondgebied, zonder dat dit een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet, zodat het advies in het kader van onderhavige beroepsprocedure geen aanvechtbare rechtshandeling vormt (RvS nr. 234.824 van 24 mei 2016 en RvS nr. 249.122 van 3 december 2020). In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift kritiek zou uiten op dit advies, merkt de Raad op dat dit niet dienstig is.

Zoals hoger reeds gesteld, is de argumentatie in het verzoekschrift omtrent het reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet dat verzoeker stelt te lopen in geval van terugkeer naar Soedan en hiermee samenhangend de aangevoerde schending van 48/4 van de Vreemdelingenwet, in casu niet dienstig.

6.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

6.8. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 55/4, § 1, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend zesentwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO,	kamervoorzitter,
E. COCHEZ,	toegevoegd griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

E. COCHEZ

M. MAES TORRES LOREDO